

Sud Bosne i Hercegovine
Суд Босне и Херцеговине

Број: С1 3 У 029063 18 У
Сарајево, 13.2.2020. године

Суд Босне и Херцеговине у Сарајеву, у вијећу за управне спорове састављеном од судија Давора Жилића, као предсједника вијећа, Љиљане Лаловић и Жељке Крмек као чланова вијећа, уз судјеловање Станке Ђеклић, као записничара, у управном спору тужиоца „ИНФОДОМ“ д.о.о. Сарајево, којег заступа пуномоћник Санел Незирић, адвокат из Сарајева, против рјешења број: ЈН2-01-07-1-257-8/18 од 13.6.2018. године, туженог Канцеларије за разматрање жалби БиХ, у управној ствари јавних набавки, на нејавној сједници одржаној дана 13.2.2020. године, донио је сљедећу:

ПРЕСУДУ

Тужба се одбија.

Образложење

Оспореним рјешењем туженог усвојена је тужиочева жалба изјављена против одлуке о поништењу поступка, број: 1-11-16-4-3845-35/16 од 15.3.2018. године, уговорног органа Агенција за пружање услуга у зрачној пловидби БиХ, Мостар, у поступку јавне набавке софтверског рјешења за управљање људским ресурсима и обрачуном зарада и других примања, поништена је наведена одлука и предмет враћен уговорном органу на поновно одлучивање, те је обавезан уговорни орган да тужиоцу накнади трошкове у износу од 280,80 КМ у року од 15 дана од дана извршности рјешења, а констатовано је да ће се о поврату уплаћених средстава на име накнаде за покретање жалбеног поступка у износу од 800,00 КМ одлучити посебним актом.

Тужилац је благовремено поднио тужбу за покретање управног спора јер налази да је нејасно и контрадикторно образложење туженог у погледу одлуке о трошковима за састав жалбе, с обзиром да дјелимично усваја захтјев за накнаду трошкова састава жалбе, иако је жалба у цијелости основана, те примјењује одредбе члана 18. став 2. и члана 33. Тарифе. Указује да се тужени позвао и на став Суда БиХ

исказан у пресуди број: С1 З У 023495 16 У од 16.3.2018. године, а да при томе није образложио на шта се односи и који је то конкретан став. Сматра да тужени у конкретној правној ствари није могао примијенити одредбу члана 18. став 2. тарифе, с обзиром да се жалба не може сматрати поднеком којим се покреће управни поступак. Наводи да је састав жалбе у свим поступцима одређен као посебна радња, за коју се обрачунава већа награда од накнаде за састављања осталих поднесака, да је у укупно 11 чланова Закона о јавним набавкама прописано да је процијењена вриједност набавке обавезан дио и одлуке о покретању поступка, тендерске одкументације, а посебно да је вриједност набавке обавезна у жалбеном поступку, јер је то одлучујуће, прије свега за одређивање надлежности УРЖ-а, те због висине накнаде за покретање жалбеног поступка. Сматра да је тужени требао награду за састав жалбе одредити у складу са чланом 18. став 6. Тарифе, јер се жалба не може сматрати поднеском у смислу одредби Тарифе. Истиче да се ради о процјењивом спору, јер је још у тендерској документацији уговорни орган као процјењену вриједност навео износ од 60.000,00 КМ без ПДВ-а. Коначно је предложио да се тужба уважи, оспорено рјешење поништи и предмет врати туженом на поновни поступак.

У одговору на тужбу тужени је предложио да се тужба одбије као неоснована.

Суд је испитао законитост и правилност рјешења у границама одредбе члана 35. Закона о управним споровима БиХ („Службени гласник БиХ”, број: 19/02 до 74/10), па је одлучио као у изреци пресуде, из сљедећих разлога:

Из стања списка и образложења оспореног рјешења произлази да је уговорни орган, одлуком број: 1-11-16-4-3845-35/16 од 15.3.2018. године, поништио поступак јавне набавке софтверског рјешења за управљање људским ресурсима и обрачуном зарада и других примања, за који је обавјештење о набавци број: 1250-1-1-75-3-48/17 објављено на порталу јавних набавки дана 9.8.2017. године. Тужиочева жалба усвојена је оспореним актом, поништена одлука о поништењу поступка и предмет вратио уговорном органу на поновни поступак, те обавезан уговорни орган да тужиоцу надокнади трошкове у износу од 280,80 КМ. Према образложењу оспореног рјешења, тужени је дјелимично уважио тужиочев захтјев за трошкове поступка и на основу члана 18. став 2. и члана 33. Тарифе о наградама и накнади трошкова за рад адвоката у Ф БиХ, одредио висину припадајуће накнаде.

Оцјењујући законитост оспореног рјешења, ово вијеће је нашло да је одлука туженог донесена правилном примјеном материјалног прописа.

Према одредбама члана 105. став 2. Закона о управном поступку („Службени гласник БиХ” број: 29/02 до 53/16), када у поступку учествују двије или више странака са супротним интересима, странка која је изазвала поступак, а на чију је штету поступак окончан, дужна је противној странци надокнадити оправдане трошкове, који су тој странци настали учествовањем у поступку. Ако је у таквом случају, која од странака дјелимично успјела са својим захтјевом, она је дужна надокнадити противној странци трошкове сразмјерно дијелу свог захтјева с којим није успјела. Такође, у члану 105. став 3. цитиране одредбе, прописано је да се трошкови за правно заступање надокнађују само у случајевима када је такво заступање било нужно и оправдано.

У конкретном случају није спорно да су трошкови које је имао тужилац оправдани трошкови, јер је у жалбеном поступку доказао да тендерска документација није сачињена у складу са Законом о јавним набавкама. Међутим, није основан приговор тужбе да је приликом одлучивања о трошковима тужени погрешно примијенио материјални пропис и подзаконски акт, на основу којег је тужиоцу додијељен износ од 280,80, на име састава жалбе у управном поступку, јер је, и по налазу овог вијећа, тужени висину накнаде одредио правилном примјеном одредбе члана 18. став 2. и члан 33. Тарифе о наградама и накнади трошкова за рад адвоката Ф БиХ, који се односе на награду у непроцјењивим предметима. Према наведеним одредбама, за поднеске којима се покреће управни спор у непроцјењивим предметима награда износи 80 бодова, а како вриједност бода износи 3 КМ, то укупно износи 240,00 КМ, односно увећано за износ ПДВ-а износи 280,80 КМ. У конкретном случају, а према схватању овог суда, тужба је управљена ка поништењу рјешења, оспорена је законитост тог акта, па вриједност конкретне јавне набавке није од утицаја на разлоге за покретање управног спора, због чега ни висина потраживања не може бити од утицаја на оцјену о процјењивости предмета.

На основу изложеног, овај суд је примјеном одредбе члана 37. став 1. и 2., Закона о управним споровима БиХ („Службени гласник БиХ” број: 19/02 до 74/10), одлучио као у диспозитиву пресуде.

Како је тужба одбијена, то у смислу члана 61. Закона о управним споровима БиХ, није било основа за накнаду трошкова управног спора.

ЗАПИСНИЧАР

Станка Ђеклић

ПРЕДСЈЕДНИК ВИЈЕЋА
СУДИЈА
Давор Жилић